

Arrest

nr. 285 708 van 6 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine afkomstig uit Ararat. In 2006 verhuisde u naar Erevan. Uw man leverde grote hoeveelheden drank van de Avsher fabriek, eigendom van de broers G. (...) die parlamentsleden waren, aan kopers in Kirovograd in Oekraïne. Zijn zus woonde daar en haar man S. (...) was een kolonel in het leger. Via zijn connecties kon u leveren aan andere zakenlui. Zijn vriend A. (...) woonde er ook en hielp met de levering. De eerste levering in 2012 verliep zonder problemen. Bij de tweede levering liep het echter fout, de drank werd door uw man geleverd maar hij werd niet betaald, iemand had het geld verduisterd. Uw man kon niet terugkeren naar Armenië en na enkele maanden werden u en uw kinderen lastig gevallen en bedreigd, dat jullie het geld dienden te betalen. Uw man B., G. (...) (O.V. (...)) diende in 2013 een verzoek in België in. Hij had een gebroken been en diende

een operatie te ondergaan. U weet niet in welke omstandigheden hij de verwonding opliep. U stuurde uw zonen in 2014 uit veiligheidsoverwegingen naar Moskou. U verhuisde toen naar uw schoonzus in Ararat. De problemen bleven aanhouden en in 2015 reisde u uw zonen achterna. U bleef er meer dan anderhalf jaar waarna u in februari 2016 terugkeerde naar Ararat om voor uw schoonmoeder te zorgen. U bleef lastig gevallen worden door uw belagers. Met een list werd u naar de fabriek gelokt en werd u er 10 à 12 dagen vastgehouden in een kelder. Uw man kwam naar Armenië en betaalde hen een bepaalde som waarna u werd vrijgelaten. Hij diende de rest in stukken af te betalen. De discussies bleven echter aanhouden en in juli 2016 reisde u per vliegtuig van Erevan naar Oekraïne, van waar u één uur later doorreisde naar Italië. U kwam de volgende dag naar België waar uw zus M., Ay. (O.V. (...)) woont. U trok in bij haar dochter en hielp haar met de kinderen. In augustus 2019 werden S. (...) en A. (...) beschoten, S. (...) kwam hierbij om het leven. Op 15/12/2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U bent in het bezit van de volgende documenten: een kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort en uw geboorteakte. U vernam ondertussen dat uw zoon B., Gu. (...) (O.V. (...)) naar Armenië was teruggekeerd en voor de broers G. (...) gratis diende te werken in hun fabriek. Hij werd ook mishandeld en diende aan de oorlog in 2020 deel te nemen dit terwijl hij hiervoor medisch niet geschikt is. U denkt dat de G.'s (...) hiertoe de opdracht hebben gegeven. Uw zoon kon deserteren. Ondertussen is hij naar België gekomen waar hij op 06/04/2022 een verzoek indiende.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen (CGVS p. 2) blijkt immers dat u problemen heeft met uw bloeddruk, uw hart en darmen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gevraagd of u in staat was om gehoord te worden voor het CGVS waarop u positief antwoordde. Hierop werd u ook meegedeeld dat u tijdens het onderhoud om een pauze moest vragen indien u dit nodig achtte. U maakte ook geen andere opmerkingen die erop wijzen dat u niet in staat was om op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure toen u hier op het einde van het persoonlijke onderhoud de kans toe kreeg (CGVS p. 11-12).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin door de broers G. (...) en hun handlangers werden gevisieerd nadat uw man een zakendeal met hen had aangegaan en hij door een partner werd opgelicht waarop ze aan uw man vroegen om de schuld te betalen. Er moet echter worden opgemerkt dat uw verklaringen niet weten te overtuigen.

Vooreerst kan er niet voorbijgegaan worden aan de vaststelling dat u in juli 2016 naar België kwam waar u pas op 15/12/2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaart hieromtrent (CGVS p. 5) dat uw man bleef herhalen dat hij alles ging regelen en u zou kunnen teruggaan, dat u ook angst had omwille van uw problemen in Armenië en of uw belagers u hier in België zouden vinden. De door u gegeven redenen waarom u meer dan vier jaar wachtte om asiel aan te vragen kan uiteraard niet worden aanvaard. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Geneve of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Uit uw houding blijkt dan ook dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig op zwaarwichtige wijze de ernst én de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees voor vervolging bij terugkeer naar uw land van herkomst.

Ook moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt van uw beweerde problemen, hetgeen redelijkerwijze kan worden verwacht indien u en uw gezin werkelijk jarenlang gevisieerd zouden zijn geweest door de broers G. (...). U kan bv. geen enkel bewijsstuk voorleggen wat betreft de handelsrelatie tussen uw man en de G.'s (...) (CGVS p. 11), noch wat betreft de verwondingen die uw man in 2012-2013 zou hebben opgelopen (CGVS p. 4), noch over de dood van S. (...), de verwondingen die A. (...) opliep en het onderzoek dat volgens uw beweringen hierover wordt gevoerd in Oekraïne (CGVS p. 7). Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw verklaringen zijn eveneens niet coherent en zelfs tegenstrijdig.

Zo verklaart u aanvankelijk (CGVS p. 6) dat u niet weet wie het geld heeft verduisterd, dat het S. (...) of A. (...) was. Kort hierna stelt u echter dat iedereen wist dat A. (...) het geld had verduisterd en ontkent u enige betrokkenheid van S. (...) (CGVS p. 8).

Gevraagd of er in Oekraïne een zaak is gevoerd door de autoriteiten nadat S. (...) en A. (...) waren beschoten, en S. (...) hierbij om het leven kwam, stelt u (CGVS p. 7) dat dit misschien is gebeurd maar

dat u dit niet weet. Bij verder bevraging dat u hiervan aldus niet op de hoogte van bent, verklaart u dat dit natuurlijk is gebeurd en dat de zaak nog lopende is.

U verklaart ook (CGVS p. 8) dat uw man geen beroep heeft gedaan op de bevoegde Oekraïense autoriteiten nadat hij was opgelicht door A. (...). Gevraagd naar de reden hiervan stelt u dit niet te weten. Nogmaals gevraagd waarom uw man, die door de oplichting van A. (...) problemen had met de G.'s (...) waarbij zelfs zijn vrouw werd ontvoerd, geen klacht indiende tegen deze persoon, stelt u dat dit de mentaliteit van de Armeense man is, dat A. (...) zijn vriend was en moeilijk een klacht tegen hem kon indienen, en dat ze altijd ruzie maakten. Gelet op de beweerde problemen die uw man en zijn gezin kenden met de G.'s (...) is het weinig aannemelijk dat uw man omwille van zijn 'vriendschap' met A. (...) geen klacht zou willen indienen hebben. U werd er verder op gewezen dat uw man door klacht in te dienen tegen A. (...) zo aan de G.'s (...) zou kunnen aantonen dat hij niet de verantwoordelijke was voor de verduistering van het geld, waarop u (CGVS p. 11) naast de kwestie antwoordde.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er ook in hoofde van uw zoon B., Gu. (...) (O.V. (...)) een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan zijn relaas. Het verzoek van uw man B., Ge. (...) (O.V. (...)) werd door de DVZ onontvankelijk verklaard daar Spanje in het kader van de Dublin overeenkomst verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn verzoek.

Het verzoek van uw zus M., Ay. (...) (O.V. (...)) houdt volgens uw verklaringen (CGVS p. 5) geen verband met de door u opgegeven redenen waarop u uw verzoek baseert.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort en uw geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te

brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, ten gevolge van haar medische problemen, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.4. Verzoekende partij verklaart niet naar Armenië te kunnen terugkeren omwille van de problemen die haar man (en de rest van het gezin) er zou kennen met de broers G. na een verkeerd gelopen zakendeal (administratief dossier, stuk 4, 'deel CGVS', notities CGVS, p. 5-6).

2.2.5. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de broers G., en dit omdat (i) zij reeds in juli 2016 naar België kwam doch pas op 15 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen op zwaarwichtige wijze de ernst én de geloofwaardigheid van de door haar geschetste vrees voor vervolging bij terugkeer naar haar land van herkomst relativeert, (ii) zij geen enkel begin van bewijs voorlegt van haar beweerde problemen, en (iii) zij incoherente en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over (a) wie het geld had verduisterd, (b) het feit of er in Oekraïne een zaak is gevoerd door de autoriteiten nadat S. en A. waren beschoten, waarbij S. om het leven kwam, en (c) de reden waarom haar man geen beroep heeft gedaan op de bevoegde Oekraïense autoriteiten nadat hij was opgelicht door A.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.6. Vooreerst oordeelt de Raad dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen afdoende verklaring biedt voor haar laattijdig verzoek om internationale bescherming.

Waar zij stelt dat zij vreesde dat de familie G. dan op de hoogte zou geraken van haar verblijf in België via Armeniërs die in België verblijven, bemerkt de Raad evenwel vooreerst dat verzoekende partij deze reden op geen enkel moment aanhaalde toen haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd waarom zij pas vier jaar na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indiende (zie administratief dossier, stuk 5, 'deel DVZ', vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Deze post-factumverklaring kan dan ook geenszins overtuigen, temeer nu wegens het vertrouwelijke karakter van de procedure internationale bescherming niet kan worden ingezien hoe het louter indienen van een verzoek om internationale bescherming ertoe zou leiden dat de familie G. op de hoogte zou geraken van haar verblijf in België.

Verder kan ook haar uitleg dat zij eerst nog hoopte dat haar man het conflict kon oplossen zodat zij naar haar thuisland kon terugkeren, niet volstaan. Indien zij werkelijk Armenië ontvluchtte uit vrees voor haar veiligheid, is het immers niet aannemelijk dat zij ervoor koos om gedurende een lange periode in België illegaal te verblijven, en zich zodoende bloot te stellen aan het risico om gerepatrieerd te worden, in plaats van een beroep op internationale bescherming te doen. Een beroep op internationale bescherming houdt immers net in dat verzoekende partij niet zou worden gerepatrieerd in geval van een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien is het in dit verband nog opvallend dat verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij uiteindelijk besloot toch een verzoek in te dienen toen zij door de beschieting van A. en S. beseftte dat de problemen niet opgelost zouden geraken, doch dat echter dient te worden vastgesteld dat zij na deze beschieting van A. en S., die plaatsvond in augustus 2019, nog ruim een jaar wachtte alvorens uiteindelijk op 15 december 2020 een verzoek in te dienen.

Van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient, *quod non in casu*. De vaststelling dat verzoekende partij pas een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend ruim vier jaar na haar aankomst in België, relativeert vanzelfsprekend op ernstige wijze haar beweerde nood aan internationale bescherming.

2.2.7. Wat betreft de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder komt dan het vasthouden aan één versie van haar verklaringen, waarmee zij de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden echter niet opheft. Zij stelt dat zij niet weet wie het geld heeft verduisterd, dat zij veronderstelde dat de Oekraïense autoriteiten een onderzoek hadden gestart na de dood van S. en dat haar man geen klacht wou indienen tegen A. zonder dat hij er zeker van was dat hij het geld had verduisterd, daar hij zijn vriend was. Echter doet zij hiermee geen afbreuk aan de vaststelling dat zij op andere momenten (i) stellig verklaarde dat A. het geld had verduisterd en de betrokkenheid van S. ontkent (notities CGVS, p. 8), (ii) aangaf dat men “*natuurlijk*” in Oekraïne een onderzoek startte naar de beschieting van S. en A. en dat de zaak nog lopende is (notities CGVS, p. 7) en (iii) stelde niet te weten waarom haar man geen klacht had ingediend tegen A. (notities CGVS, p. 8). Deze incoherenties en tegenstrijdigheden ondergraven verder de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen.

2.2.8. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij tot op heden in gebreke blijft enig begin van bewijs bij te brengen van de door haar beweerde problemen. Dat zij, ondanks haar bewering dat haar gezin reeds jarenlang geïsoleerd wordt, niet het minste bewijsstuk kan voorleggen van bijvoorbeeld de handelsrelatie tussen haar man en de G., noch wat betreft de verwondingen die haar man in 2012-2013 zou hebben opgelopen, noch over de dood van S., de verwondingen die A. opliep en het onderzoek dat hierover zou worden gevoerd in Oekraïne, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

De Raad stipt hierbij nog aan dat het ontbreken van elk begin van bewijs niet als een losstaande overweging mag worden geïnterpreteerd. Immers, de motivering van verwerende partij dient als een geheel te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissing kunnen dragen. Het zijn het laattijdig karakter van haar verzoek om internationale bescherming en de incoherenties en tegenstrijdigheden in haar asielrelaas, gecombineerd met de vaststelling dat zij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van haar problemen, die leiden tot de conclusie dat haar problemen met de broers G. een leugenachtig karakter kennen.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de

basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 27 september 2022 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielaanvraag van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT